

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8214204151
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8214204151.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Marianny Hirkovej, v spore žalobcu Diners Club CS, s.r.o., so sídlom Námestie slobody 11, 811 06 Bratislava, IČO: 35 757 086, zastúpený JUDr. Július Brichta, Advokátska kancelária BRICHTA & PARTNERS, Grösslingova 6-8, Bratislava proti žalovanému X. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX H. XX, o zaplatenie 1.634,47 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 5C 149/2014-108 zo dňa 6.7.2017 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania.

Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 862,86 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 16.11.2011 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

Rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe žalobcu, kde žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 1.634,47 eur s 9 % úrokom z omeškania zo sumy 1.193,83 eur od 24.4.2014 do zaplatenia a zmluvnú pokutu vo výške 13,9 % ročne z 1.193,83 eur od 24.4.2014 do rozhodnutia súdu. Uplatnil si trovy konania. Tvrdil, že žalovaný neuhradil zúčtované transakcie pri čerpaní limitu z karty.

2. Prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní zistil, že na základe žiadosti žalovaného o vydanie kreditnej karty zo dňa 8.3.2011 mu táto bola žalobcom vydaná. Žalovanému bolo umožnené vykonávať transakcie prostredníctvom tejto karty u zmluvných partnerov žalobcu s úverovým limitom 2.500 eur. Obsah zmluvy o vydaní karty je tvorený žiadosťou, všeobecnými obchodnými podmienkami a zoznamom poplatkov.

Podľa žalobcu žalovaný neuhradil zúčtované transakcie riadne a včas, čerpal limit karty, a preto mu vznikla povinnosť uhradiť všetky poplatky, úroky a zmluvné pokuty za neuhradenie transakcií vo výške stanovenej v sadzobníku poplatkov.

Prvoinštančný súd zo sadzobníka poplatkov, ktorý bol priložený k žalobe, zistil, že úroková sadzba bola vo výške 13,9 % ročne, pričom žalobca tvrdil, že ide o zmluvnú pokutu. Sankčný úrok bol vo výške 9 % ročne. Zároveň je v sadzobníku uvedená aj výška minimálnej splátky, a to 5 % z revolvingateľnej sumy, minimálne 200 eur. Zistil podrobné čerpanie úverového limitu a podrobné úhrady čerpaných prostriedkov a dospel k zisteniu, že spolu žalovaný vyčerpal z karty bez poplatkov sumu 6.719,29 eur a uhradil 5.856,43 eur.

Prvoinštančný súd po právnej stránke vec posúdil podľa § 497 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. Vychádzal aj z ust. § 52 ods. 1, 3 a 4 a podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Uzatvorenú dohodu medzi stranami sporu posúdil podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. ako zmluvu o revolvingovom úvere. Skúmal jej náležitosti podľa § 9 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ zmluva neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, môže byť v zákonom stanovených prípadoch považovaná za bezúročnú a bezpoplatkovú podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

Prvoinštančný súd vychádzal z ust. § 37 Občianskeho zákonníka.

Dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným bol založený záväzkový vzťah, a to žiadosťou o vydanie a užívanie kreditnej karty č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa X.X.XXXX. Žalovanému bol poskytnutý revolvingový úver. Kreditná karta mala úverový rámec 2.500 eur, tento úverový rámec sa čerpal prostredníctvom karty a mal byť splácaný mesačne vo výške 5 % z dlžnej čiastky, najmenej 20 eur. Daný právny vzťah je vzťahom spotrebiteľským, žalobca ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel zmluvu so žalovaným, ktorý bol fyzickou osobou nepodnikateľom. Zmluva je preto prioritne posudzovaná podľa ustanovení o spotrebiteľských zmluvách podľa Občianskeho zákonníka. Zároveň ide o spotrebiteľský úver, preto sa na túto zmluvu vzťahuje aj Zákon o spotrebiteľských úveroch, ide o revolvingový úver a takýto úver podlieha právnomu posúdeniu podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Tento zákon platil v čase podania žiadosti žalovaným dňa 8.3.2011. Predchádzajúca právna úprava zákona o spotrebiteľských úveroch, zákon č. 258/2001 Z.z., na daný právny vzťah je neaplikovateľná.

Súd skúmal, či uvedená zmluva má všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Dospel k záveru, že úverová zmluva okrem výšky úverového limitu karty 2.500 eur neobsahuje žiaden ďalší údaj, ako napr. uvedenie výšky minimálnej splátky, uvedenie hodnoty RPMN. Výška minimálnej splátky je uvedená len v sadzobníku poplatkov, aj napriek tomu, že zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje uvedenie výšky splátky priamo do znenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže prvoinštančný súd dospel k záveru, že v danom prípade absentujú zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluva je bezúročná a bezpoplatková. Preto žalovaný je povinný vrátiť žalobcovi len sumu reálne vyčerpaných prostriedkov zo zmluvy o revolvingovom úvere, čo pri porovnaní čerpania a úhrady predstavuje sumu 862,86 eur.

O úrokoch z omeškania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a podľa § 3 ods. 1, v spojení s § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Je nesporné, že žalovaný sa so splnením svojho záväzku dostal do omeškania tým, že nesplácal poskytnutý úver riadne a včas, a preto je povinný okrem dlžnej sumy 862,86 eur zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania, ktoré si žalobca uplatnil vo výške 9 % ročne od 16.11.2011, teda odo dňa, kedy sa žalovaný dostal do omeškania s platbou vyplývajúcou z výpisu zo dňa 23.9.2011, až do zaplatenia.

Vo vzťahu k žalobcom uplatnenej zmluvnej pokute vo výške 13,9 % ročne súd uviedol, že žalobcovi pre nedodržanie podmienok zákona o spotrebiteľských úveroch nevzniklo právo na úhradu zmluvnej pokuty. Keďže úver bol považovaný za bezúročný a bez poplatkov, nebolo možné zmluvnú pokutu žalobcovi priznať. Navyiac, žalobca nepreukázal, že by medzi ním a žalovaným bola uzatvorená písomná dohoda o zmluvnej pokute, nepreukázal, že by si zmluvné strany boli dohodli porušenie akejkoľvek konkrétnej povinnosti a jej sankcionovanie zmluvnou pokutou. Podľa sadzobníka poplatkov, ktorý predložil žalobca, je uvedená len výška úrokovej sadzby 13,9 % ročne a zo sadzobníka nevyplyva, že by malo ísť o zmluvnú pokutu. Preto prvoinštančný súd vo zvyšku žalobu zamietol.

O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalobca bol v konaní úspešný v časti o zaplatenie 862,86 eur a neúspešný v časti o zaplatenie 771,61 eur. Keďže pomer úspechu a neúspechu je približne rovnaký, súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca, a to proti zamietavému výroku a súčasne proti výroku o náhrade trov konania. Ako odvolacie dôvody uviedol dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, g/ a h/ CSP.

Žalobca nepovažoval prvoinštančné rozhodnutie za riadne odôvodnené. Nesprávnym procesným postupom súd znemožnil žalobcovi uskutočniť jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ďalej, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ako základ pre porušenie práva na spravodlivý proces tým, že došlo prvoinštančným súdom k nesprávnemu procesnému postupu a tým k znemožneniu uskutočniť žalobcovi patriace procesné práva, žalobca uviedol, že prvoinštančný súd v uznesení zo dňa 10.10.2014 č.k. 5C 149/2014-75 vyzval žalobcu na vyjadrenie sa, či súhlasí s rozhodnutím o veci bez nariadenia pojednávania. Žalobca listom zo dňa 20.1.2015 oznámil súdu nesúhlas s rozhodnutím o veci samej bez nariadenia pojednávania.

Ďalej žalobca namietal, že pri kompletizácii príloh k predmetnej žalobe nedopatrením predložili inú prílohu, než mal v úmysle a stalo sa, že namiesto sadzobníka poplatkov zo dňa 1.1.2011, ktoré sa týkajú chargových kariet, predložili súdu sadzobník poplatkov zo dňa 1.1.2011, ktorý sa týka revolvingových kariet. Žalobca je presvedčený, že v prípade nariadenia ústneho pojednávania uvedená nezrovnalosť by vyšla najavo, a to na pojednávaní, alebo pri uvedení predbežného právneho posúdenia veci súdom. Túto nezrovnalosť by boli odstránili predložením sadzobníka poplatkov pre chargové karty. Postupom prvoinštančného súdu tým, že nenariadil pojednávanie napriek predchádzajúcemu písomnému nesúhlasu a v kombinácii s žalobcovým nedopatrením pri kompletizácii príloh žaloby došlo k porušeniu práva byť vypočutý, navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, čo v konečnom dôsledku viedlo k prekvapivému rozhodnutiu konajúceho súdu.

Naviac, v prejednávanej veci nejde o vec s otázkou jednoduchého právneho posúdenia.

Žalobca ďalej namietal, že v žalobe uvádza, že medzi stranami bola uzatvorená nepomenovaná zmluva, na základe ktorej bola žalovanému vydaná kreditná karta typu charge, t.j. kreditná karta s fixnou dobou splatnosti záväzkov bez povinnosti platiť úroky. Podľa § 1 ods. 3 písm. h/ zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľským úverom nie je úver formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť do jedného mesiaca, ak v § 4 ods. 11 nie je ustanovené inak. Teda na daný právny vzťah sa nevzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z.

Naviac je zrejmé, že žalovanému nebol účtovaný žiaden úrok, okrem úroku z omeškania ako súčasti sankčného poplatku.

Prvoinštančný súd na daný právny vzťah aplikoval zákon č. 129/2010 Z.z., a to na základe Sadzobníka poplatkov zo dňa 1.1.2011 - revolvingové karty. Nesprávne si vysvetlil úverový limit ako úverový rámec. Ani zo všeobecných obchodných podmienok nie je možné uzavrieť, že išlo o právny vzťah podľa zákona č. 129/2010 Z.z.

Žalobca namietal existenciu písomnej dohody o zmluvnej pokute a zároveň neurčitost' či nezrozumiteľnosť dojednaní strán o zmluvnej pokute. Poukázal na znenie všeobecných obchodných podmienok s tým, že zmluvný vzťah je upravený podľa Obchodného zákonníka a súčasťou zmluvy sú aj prílohy k žiadosti, a to všeobecné obchodné podmienky. Vo všeobecných obchodných podmienkach je odkaz na sadzobník súdnych poplatkov, a to konkrétne na zoznam poplatkov, kde je dojednaná aj zmluvná pokuta. Podľa sadzobníka poplatkov platného od 1.1.2011 - chargové karty bola medzi stranami dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 16 % ročne. Na základe uvedeného žalobca má nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty. Písomná forma dojednania ohľadne zmluvnej pokuty je zachovaná dostatočne zrozumiteľne. Všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú pre účely zákona nazývané rámcovou zmluvou, sú automaticky súčasťou zmluvy a to isté platí aj pre zoznam poplatkov / sadzobník poplatkov.

Pri zmluvách sa aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu má preferovať princíp výkladu zmlúv, kde je prioritou výklad v prospech platnosti zmlúv. Preto preto žiadal, aby odvolací súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel, alebo aby rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

5. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne, a preto je potrebné ho podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a pre zdôraznenie správnosti, vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu navyše k veci udáva:

6. Žalobca v odvolaní namietal, že prvoinštančný súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach,

právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia.

Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva predstavuje pochybenie súdu.

Pri posudzovaní porušenia takéhoto práva odvolací súd vyhodnocoval intenzitu postupu prvoinštančného súdu, ktorým mal znemožniť realizáciu práv žalobcu. Vysoká intenzita porušenia práva na spravodlivý proces by mohla spôsobiť, že celé konanie by sa nejavilo ako spravodlivé. Tvrdené pochybenie súdu odvolací súd hodnotil v kontexte celého konania. Postup prvoinštančného súdu nie je možné vyhodnotiť ako porušujúci právo žalobcu na spravodlivý proces tým, že aj napriek predchádzajúcemu výslovnému oznámeniu, že nesúhlasí s rozhodnutím súdu o veci samej bez nariadenia pojednávania, prvoinštančný súd vo veci nariadil verejné vyhlásenie rozhodnutia.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že prvoinštančný súd vychádzal zo žaloby a z listín, ktoré žalobca predložil k žalobe. Žaloba bola doručená prvoinštančnému Okresnému súdu v Bardejove dňa 4.6.2014. Uznesením č.k. 5C/149/2014-75 zo dňa 10.10.2014 okrem iného vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili v lehote 15 dní, či súhlasia s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p. Na výzvu zareagoval žalobca podaním zo dňa 20.1.2015, ktoré došlo prvoinštančnému súdu dňa 22.1.2015, teda po uplynutí lehoty 15 dní, že nesúhlasí s rozhodnutím súdu o veci samej bez nariadenia pojednávania. Výzva prvoinštančnému súdu a stanovisko žalobcu bolo vykonané procesnými úkonmi v čase platnosti a účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, kedy kumulatívnou podmienkou s ostatnými podmienkami pre prejednanie vecí bez nariadenia pojednávania bol súhlas účastníkov s rozhodnutím veci bez pojednávania. Pokiaľ takýto súhlas explicitne nebol daný, resp. pokiaľ bol jednoznačne daný nesúhlas účastníka, resp. strany sporu, nebolo možné vo veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Prvoinštančný súd za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku vo veci ani nenariadil verejné vyhlásenie rozhodnutia.

Po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku od 1.7.2016 (zákon č. 160/2015 Z.z.), tento zákon podľa § 470 ods. 1 CSP začal byť okamžite uplatniteľný aj pre konania, ktoré začali skôr. Právne účinky úkonov, ktoré nastali predto dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostali zachované (§ 470 ods. 2 CSP).

Prvoinštančný súd po tom, čo doručil žalobu žalovanému podľa § 106 ods. 3 CSP, vo veci nariadil verejné vyhlásenie rozsudku zákonným spôsobom. Dospel k záveru, že v danej veci nie je potrebné nariadiť pojednávanie. Podľa § 177 ods. 2 CSP pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak a) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia vecí, skutkové tvrdenia strán v spore nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000 eur, b) strany s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania súhlasia, alebo c) to ustanovuje tento zákon.

O tom, či sa vo veci nariadi pojednávanie, rozhoduje sudca. Rozhodnutím o nariadení pojednávania je rozhodnutím o vedení konania. Pokiaľ aj žalobca nesúhlasil s nariadením pojednávania a pokiaľ sudca dospel k záveru, že má splnené všetky podmienky spočívajúce v tom, že vo veci ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000 eur, môže vo veci rozhodnúť bez pojednávania. Súd vychádza zo žaloby, zo skutkových tvrdení v žalobe, z dôkazov predložených k žalobe a zo stanoviska žalovaného. V prejednávannej veci žalovaný k žalobe nezaujal žiadne stanovisko, preto vychádzal výlučne z listín predložených žalobcom.

Podľa § 177 CSP nesúhlas žalobcu s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania nemá vplyv na vedenie konania sudcom a na spôsob jeho rozhodovania. Žalobca nesie zodpovednosť za obsah žaloby, za skutkové tvrdenia uvedené v žalobe, za dôkazy, ktoré predložil k žalobe a nemôže sa spoliehať na to, že prípadné nesprávne dôkazy, ktoré predložil k žalobe na preukázanie dôvodnosti žaloby bude môcť v kontradiktórnom konaní nahradiť v priebehu konania inými. Preto odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd postupom neporušil právo žalobcu na spravodlivý proces tým, že nenariadil vo veci pojednávanie, hoci s takýmto postupom za účinnosti skoršieho procesného predpisu žalobca nesúhlasil.

7. Odvolací súd nezistil ani inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd nezistil žiadne ďalšie pochybenie v procesnom postupe prvoinštančného súdu. Žiadnu vadu, ktorá by predstavovala tzv. inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, žalobca bližšie nekonkretizoval.

8. Odvolací súd ďalej zistil, že žalobca namietal jednak vady v skutkových zisteniach prvoinštančného súdu, keď navyše sú tu ešte ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli prvoinštančným súdom zohľadnené a ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci.

9. Odvolací súd sa s týmito odvolacími námietkami nestotožňuje. Nezistil vady v skutkových zisteniach prvoinštančného súdu. Skutkový stav prvoinštančným súdom bol vytvorený správne. Vychádzal z dôkazov, ktoré boli žalobcom predložené a v priebehu prvoinštančného konania nemenené. Do rozhodnutia prvoinštančného súdu od podania žaloby uplynulo viac, ako 3 roky. Počas tohto obdobia žalobca mohol prvoinštančnému súdu predložiť ďalšie listiny, resp. označiť dôkazy, ktoré by odôvodňovali uplatnenie nároku. Žalobca od podania žaloby ďalšie dôkazy prvoinštančnému súdu nenavrhol a ani nepredložil. Preto v tomto štádiu konania už ďalšie dotváranie skutkových okolností prípadu, ktoré mali byť dané a jednoznačné už v čase podania žaloby, je neprípustné. Skutkové zistenia prvoinštančného súdu sú správne a náležite odôvodnené aj v rozhodnutí prvoinštančného súdu.

10. Odvolací súd nezistil ani nesprávne právne posúdenie veci, pretože nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia, kedy na zistený skutkový stav buď neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že uzatvoril so žalovaným tzv. nepomenovanú zmluvu tým, že mu poskytol tzv. chargovú kartu na realizáciu svojich platieb a že uvedený zmluvný typ patrí pod tzv. nepomenované zmluvy a nejde o spotrebiteľský úver, pretože neobsahuje dojednané požičanie peňazí kartou, žiaden úrok a navyše, že ide o úver formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť do 1 mesiaca, odvolací súd len potvrdzuje prvoinštančné rozhodnutie, keď prvoinštančný súd dospel k záveru, že ide o spotrebiteľské vzťahy medzi žalobcom a žalovaným a že poskytnutím kreditnej karty vznikol medzi stranami sporu vzťah podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Ako to vyplýva z listín predložených súdu v žalobe, žalovaný požiadal o vydanie kreditnej karty s limitom 2.500 eur. Zmluvný vzťah vznikne medzi stranami sporu vydaním karty. Zo Sadzobníka poplatkov revolvingovej karty vyplýva, že žalobca očakával minimálnu splátku z čerpaných finančných prostriedkov do limitu 2.500 eur vo výške 5% z revolvingovateľnej sumy, minimálne 20 eur. Úver, ktorý umožňuje klientovi čerpať poskytnuté zdroje opakovane, bez nutnosti žiadať o nové povolenie čerpania, predstavuje revolvingový úver. Príkladom revolvingového úveru sú kreditné karty, kde sa klientovi poskytuje úverový rámec a ak klient čerpá časť, alebo celý úverový rámec, ak vyčerpanú sumu platí, po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii úverový rámec vo výške zostatku + pripísanej splátky.

Žalobca v žalobe tvrdil, a nakoniec je to aj odvolacia námietka, že poskytol žalovanému charge kartu. Ide o formu platobnej karty. Na rozdiel od revolvingovej, resp. od kreditnej karty, kedy sa poskytnuté prostriedky mesačne splácajú, pri charge karte všetky vyčerpané finančné prostriedky musia byť uhradené do predpísaného termínu nasledujúceho mesiaca.

V každom prípade, aj pri kreditnej karte, aj pri charge karte sa čerpá úver. Čerpanie úverov v čase vydania karty žalovanému bolo upravené špeciálnym zákonom č. 129/2010 Z.z. Žalobca tvrdil, že v danom prípade úver, ktorý bol poskytnutý žalovanému, nemá charakter spotrebiteľského úveru, pretože v danom prípade má charakter formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť do jedného mesiaca, pokiaľ v zákone v § 4 ods. 14 nie je ustanovené inak.

Odvolací súd konštatuje, že podľa § 1 ods. 3 písm. h/ zák. č. 129/2010 Z.z. takýto úver nie je spotrebiteľským úverom. Je potrebné však vychádzať zo skutočnosti, že v danom prípade nešlo o tzv. povolené prečerpanie, pretože pri povolenom prečerpaní sa umožňuje spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku jeho platobného účtu, ktorý má vedený u veriteľa, čo v danom prípade žalobca nepreukázal.

Taktiež žalobca nepreukázal, že nejde o spotrebiteľský úver, keď tvrdil, že úver je bez úroku. Je pravdou, že poskytnutý úver je bez úroku. Ust. § 1 ods. 3 písm. i/ zák. č. 129/2010 Z.z. uvádza, že spotrebiteľským úverom nie je úver bez úroku a bez ďalších poplatkov. Žalobca však podľa sadzobníka poplatkov aj pri charge karte, aj pri revolvingovej karte si uplatňuje poplatok za kartu 59 eur ročne. Z uvedeného je jednoznačne možné vyvodiť záver zhodný s tým, ako to uviedol prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku, že v danom prípade ide o poskytnutie spotrebiteľského úveru, ktorý sa spravuje zákonom č. 129/2010 Z.z. a ktorý má charakter revolvingového úveru. Preto správne postupoval prvoinštančný súd, pokiaľ skúmal predpoklady platne uzatvorenej úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a pokiaľ takýto úver vyhodnotil za bezúročný a bezpoplatkový pre nedostatok riadne dohodnutej výšky minimálnej splátky v úverovej zmluve a chýbajúci údaj o RPMN.

11. Prvoinštančný súd správne vyhodnotil, že medzi stranami sporu nebola uzatvorená zmluva o zmluvnej pokute. Dojednanie, na ktoré odkazuje žalobca vo všeobecných obchodných podmienkach a sadzobníku či už charge karty alebo revolvingovej karty, sám o sebe, vzhľadom na zákonnú podmienku písomnej formy zmluvy o zmluvnej pokute, platné uzavretie tejto dohody neobsahuje. Nie je ani zistiteľné, akých zmluvných porušení sa zmluvná pokuta dotýka. Keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno o preukázaní existencie zmluvného dojednania o zmluvnej pokute, správne postupoval prvoinštančný súd, keď v tejto časti žalobu zamietol.

Zo samotného uvedenia sankcie v rozsahu 13,9 % ročne v sadzobníku poplatkov revolvingovej karty s názvom „úroková sadzba“ nie je možné ani žiadnym výkladom dospieť k záveru, že predstavuje sankciu zmluvnej pokuty. Úroková sadzba 13,9 % ročne je podľa sadzobníka poplatkov sadzba, ktorá sa využíva v prípade, ktorý bližšie v sadzobníku nie je uvedený, avšak rozhodne nie sú k uvedenému úroku deklarované porušenia zmluvy, za akých okolností sa táto úroková sadzba aplikuje.

Pokiaľ obsahuje sadzobník poplatkov charge karty zmluvnú pokutu 16 % ročne, opäť je potrebné uviesť, že zmluvná pokuta nie je náležite špecifikovaná vo vzťahu k porušeniu zmluvných povinností, a navyše je uvedená v sadzobníku poplatkov, ktorá listina nie je platným dojednaním o zmluvnej pokute.

12. Preto správne postupoval prvoinštančný súd, keď v tejto časti žalobu zamietol.

Správnemu rozhodnutiu prvoinštančného súdu zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, kde vyhodnotil mieru úspechu strán sporu približne v rovnakej miere podľa § 255 ods. 2 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP.

13. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešnou stranou sporu žalovaný. Žalovanému by podľa § 255 ods. 1 CSP patrila plná náhrada trov konania voči žalobcovi. Žalovanému však v odvolacom konaní nevznikli žiadne trovy, preto v súlade aj s čl. 17 základných princípov CSP odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému voči žalobcovi nepriznal.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.